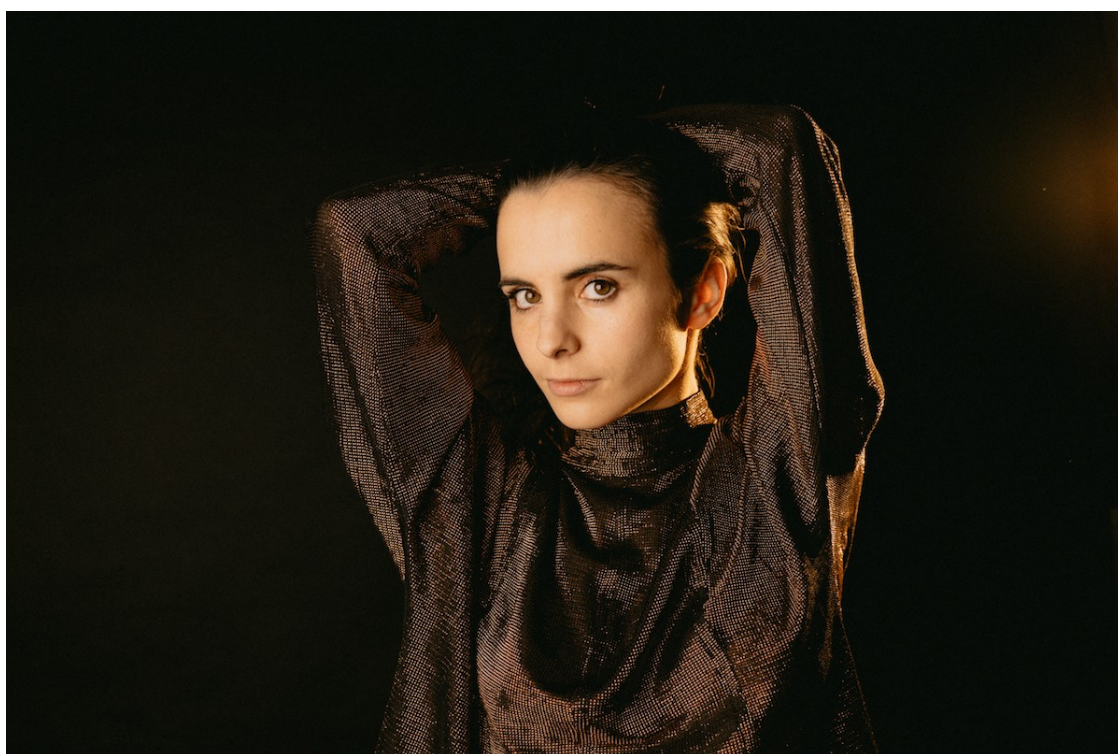

Andrea Motis: «En aquest disc, sento que he baixat del niu com un pollet»

Conversem amb la cantant i trompetista barcelonina sobre el seu nou treball, 'Loopholes'

Andrea Motis | Clara Ruiz

Andrea Motis va fer els seus primers passos musicals estudiant trompeta a l'Escola Municipal de Música de Sant Andreu. Poc després, va entrar a la **Sant Andreu Jazz Band**, dirigida per **Joan Chamorro**, on va iniciar-se en l'univers musical del jazz, estil que ha seguit cultivat els darrers anys. Ara, però, la barcelonina fa un viratge sonor, acompanyada d'una nova banda, i presenta una proposta allunyada del jazz més tradicional: *Loopholes* (autoeditat, 2022), el seu onzè treball de llarga durada. El disc el mostrarà en directe el 5 de maig a la sala barcelonina Apolo -en el marc del Guitar BCN- i el 3 de juliol a L'Escala -en el marc del festival Ítaca-, a més de per tot Europa. Parlem amb ella sobre aquest nou àlbum.

'Loopholes' és un disc amb moltes novetats, oi?

Sí, absolutament. És molt diferent als altres discos de jazz que he fet. Aquí obro altres portes que no havia obert fins ara, com el hip-hop, el funk, el neo-soul... No és un disc que sigui d'un estil concret, sinó que més aviat se situa a la frontera entre molts gèneres musicals.

Més enllà de l'estil, també és novetat el fet que l'hagis autoeditat.

Sí, fins ara estava amb Universal, amb qui vaig firmar els meus últims dos treballs. Però es va acabar el contracte i, aleshores, vam estar valorant possibilitats i no vam trobar res prou interessant dins del món de les discogràfiques en comparació a l'autoedició. Avui en dia, hi ha molts músics que opten per aquesta via i nosaltres vam decidir fer el mateix. Estic feliç d'aquest canvi perquè he pogut prendre decisions com utilitzar cartró reciclat o, en les pròximes edicions, prescindir del plàstic per a fabricar les edicions físiques del disc. Semblen tonteries, però, per a mi, fan la diferència i em feia molta il·lusió triar aquest tipus de coses. Estar amb Universal va ser una molt bona experiència, però ara està sent diferent i n'estic molt satisfeta.

Hi té alguna cosa a veure el nom del treball, 'Loopholes', que significa ambigüitat o inadequació legal, amb tot el món legal de les discogràfiques?

[RIU] És una bona qüestió, però el cert és que no estava pensat en aquest sentit. Per a mi, el títol lliga molt amb l'estil, ja que es pot considerar un disc de jazz, però alhora no. Encara entra dins d'allò que es pot esperar de mi, tot i que pràcticament no. És un disc fora del previst i 'Loopholes' també va referència a aquesta sortida d'allò establert. No és que sigui una escapatòria com a tal, però sí que ha estat una mica una sortida del niu, perquè, clar, feia 10 anys o més que estava amb la mateixa banda i, de cop, em sento que he baixat del niu com un pollet. A més d'autoproduir-me, he buscat una altra banda diferent perquè volia allunyar-me de l'estil força que solia fer i volia aprendre de gent que estigués molt posada en aquests gèneres.

Sí, has deixat el quintet de jazz clàssic (que comparties amb el pianista Ignasi Terraza, el guitarrista Josep Traver, el baterista Esteve Pi i Joan Chamorro al contrabaix) i has optat per una formació molt més propera a la música moderna. Com has viscut aquest canvi de banda?

Ha estat un canvi molt fort, però, afortunadament, he tingut la sort d'estar molt ben acompanyada. Des del **Christoph Mallinger** (producció, guitarra, violí i mandolina), que és la meva parella, fins al **Steph Kondert** (baix elèctric i producció), que és un molt bon amic i és qui ha triat la resta dels músics. I entre aquests músics que va triar, he tingut l'honor de tocar amb un mític bateria de jazz com és en **Gregory Hutchinson**, que és un *capo* mundial absolut. Estic superfeliç d'haver pogut gravar amb ell perquè, per a mi, va moure moltíssimes coses en l'àmbit musical durant tot el procés de gravació a l'estudi. Finalment, també va ser un descobriment en **Big Yuki** (teclista), a qui jo no coneixia de res però que al final -i tota la banda hi hem coincidit- era la persona perfecta per tocar-hi perquè té la capacitat d'afegir molts detalls i ampliar tots els horitzons sonors. De fet, ell mateix em va dir que la seva especialitat era trobar les frases i línies, que complementen la melodia, sense les quals no es podria escoltar la cançó.

Ver esta publicación en Instagram

Una publicació compartida de Andrea Motis (@motis_andrea)

Això, entre altres coses, ha provocat que les úniques dosis de vent metall del disc siguin les de la teva trompeta, oi?

Sí, però això ja havia estat més o menys habitual en altres discos. Tens raó que en el disc anterior hi havia un clarinet, però en aquest, també hi ha el violí que fa una mica la funció d'instrument de vent, ja que és un violí jazz i tot i ser corda, té també aquesta funció de solista que s'hi assembla una mica.

Per tant, el canvi estilístic ha estat fruit de la formació o a la inversa, la formació l'has escollit tenint en compte aquest canvi estilístic?

Jo volia fusionar les meves cançons amb hip-hop i funk. En el cas del funk, jo tinc més *background* d'haver-lo escoltat, haver fet alguna composició i d'haver-ne tocar algun tema en directe. En canvi, el hip-hop em quedava molt lluny. Però com que l'**Steph** hi està molt ficat, era un aliat perfecte. I després, el **Chris** i jo hem anat perfilant les cançons i triant què hi afegíem a cadascuna. La veritat és que per estar en un terreny nou, m'he sentit amb molta confiança.

Una de les peces més sorprenents de l'àlbum és precisament l'inicial, "El pescador", una versió d'una cúmbia colombiana. Com va sorgir la idea de versionar-la?

Hem començat amb una de les cançons més bèsties. És cert que abans hi ha "Overture", que

prepara una mica, però "El pescador" és, com dius, una cúmbia reconvertida. Això és culpa del **Gregory Hutchinson**. Jo volia versionar-la, perquè que m'encanta tant la cúmbia com la cançó en concret, i tenia la idea que el *groove* fos més tipus trap. I quan li vam proposar al **Hutchinson**, va fer la seva pròpia base i tots ens hi vam enganxar.

En definitiva, és un disc molt eclèctic.

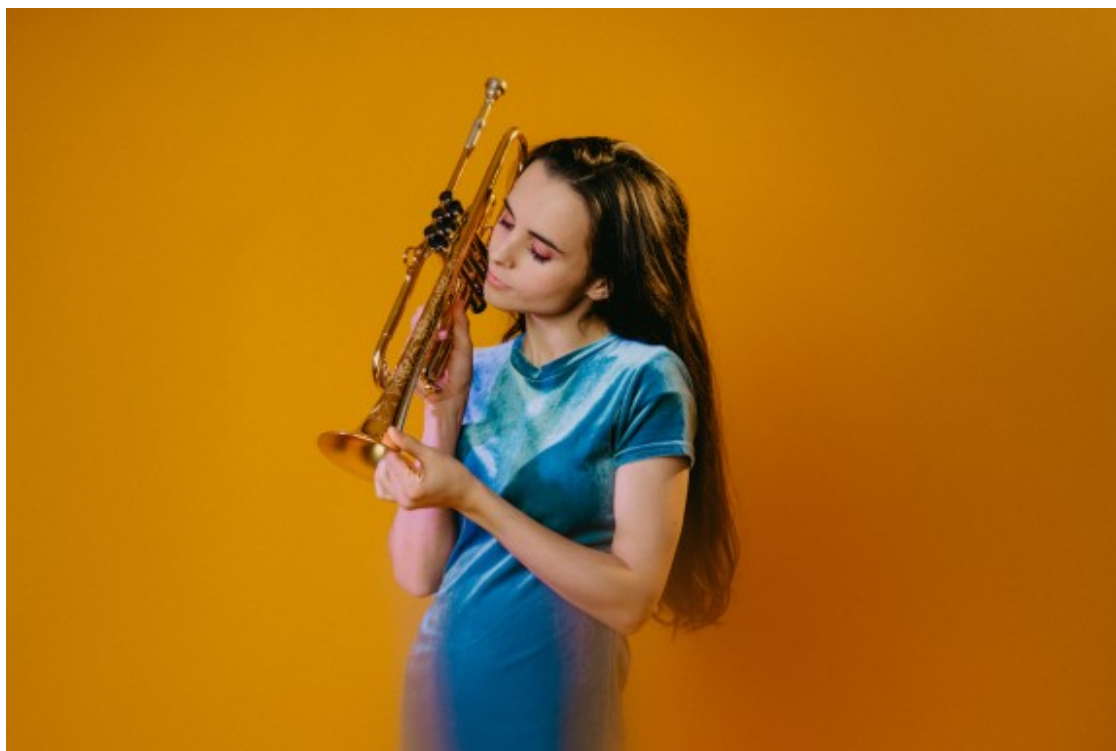
Jo crec que sí. Hi ha coses bastant allunyades del jazz, com "El pescador", el funk de "I Had a Song to Write for You", o altres més fosques, com "Loopholes" o "Calima". Per últim, hi ha coses més lineals, amb menys canvis entre les diferents parts, com pot ser "Deixa't anar" o "Jungla". A vegades, fins i tot, tinc la sensació que d'una cosa a l'altra podrien ser discos diferents.

I tot i així, hi ha certa unitat sonora.

Penso que és la banda qui unifica realment tot el disc: en **Gregory** té el seu toc personal; en **Big Yuki** és una persona molt camaleònica, ja que té un solo que recorda tant a **Brad Mehldau** com a **Robert Glasper**; i per últim, el violí i la guitarra del **Chris** també donen bastant unitat al disc, perquè és força peculiar tenir un violí en un àlbum com d'aquest estil. A "Deixa't anar", ha fet algun arranjament de corda, de *background*, similar a **Aretha Franklin** en el solo de trompeta. Però després, hi ha diversos solos de violí amb filtres, que modulen el so i sembla pràcticament un sintetitzador. El violí no apareix en tots els temes, però sí que va apareixent de tant en tant.

"I Had a Song to Write for You" és una cançó d'amor que combina funk, neo-soul i acid jazz. A qui la dediques?

La veritat és que no ho puc dir, això! [RIU]. Haurà de quedar com un misteri.

Andrea Motis Foto: Clara Ruiz

Sovint la jungla s'associa a un cert sentit de caos i de "campi qui pugui". En canvi, tu li dones una aura més aviat intimista. Per què?

No havia caigut en pensar-ho així. Vaig titular-la "Jungla" per la lletra, perquè parla del desesper. Malgrat que és una cançó molt serena, reflexiona al voltant de com sovint funcionem per inèrcia, com en una jungla, perquè ens porta cap aquí i cap allà com si fóssim titelles. Alhora, també explico com la vocació és el que pot donar prou energia per a tirar i fer alguna cosa que veritablement t'interessi. Justament, et confessaré que vaig pensar força en l'Oriol Martorell [l'institut en què **Motis** va cursar una combinació de grau professional de música i batxillerat] perquè allà vaig trobar un ambient en el qual hi havia molta gent motivada i que no seguien allò que se suposava que havia de fer. No volien quedar bé o ser *cool* ni tirar cap a on tira la majoria de gent. A l'Oriol Martorell vaig trobar gent més despresada i desvinculada de la inèrcia i d'aquesta mena de patrons que ens marca seguir la societat. Per això, la cançó diu "*Això és la jungla, quin és el teu pla?*", perquè, al contrari de la gent que fa el que pot i sense cap mena d'ètica, hi ha persones que tenen un pla, unes idees i que se'n van per altres llocs.

El tema més experimental és probablement "Calima". En què t'has inspirat per a compondre'l?

És obra del **Christoph**, una cançó que ell ja havia fet anteriorment i que a mi m'agradava molt. A vegades, als músics de jazz ens agraden les coses difícils, i aquesta melodia, que em semblava molt interessant, em va costar aprendre-la a entonar [RIU]. Si no m'equivoco, crec que en **Chris** va fer servir l'escala hexatònica (de sis notes), perquè li agrada molt i, a partir d'aquí, va derivar en una improvisació lliure que té influències del *free jazz* i de música atonal.

Tanca el disc la preciosista "Adeu". A més d'acomiarar l'àlbum, t'acomiares també del jazz?

No, la meua idea no era deixar el jazz amb aquest disc. De fet, volia fer un parell de discos amb els meus companys del quintet abans d'aquest projecte, però per la covid no va poder ser. Jo sempre tinc una llista d'idees i coses que vull fer, i aquesta es va acabar anticipant sense tenir-ho massa pensat. I de sobte, vam començar a treballar en aquest projecte. Tot i així, la meua idea és fer concerts paral·lelament amb el quintet i, tant de bo, poder fer algun disc més amb ells.